

[Valdemar Thomsen.]

til der ikke fandtes Mage, med minimal Børnedødelighed, ringere Sygelighed og et forsvindende Antal af den frygtede Øjentørsot, som i de foregaaende Krigsaar havde hærget Landet. For det tredje viste Ernæringskurven, at Dødeligheden og Øjentørsotten tog stærkt til, saa snart Margarinen kom igen. Saa meget er derfor efter min Mening sikkert: Margarinen skal vi ikke ønske os tilbage.

Kristen Amby: Enhver kan formentlig være enig i, hvad den ærede socialdemokratiske Ordfører begyndte med at tale om, nemlig at Fedtstofferne er for dyre for Befolkningen i denne Situation. Jeg ønsker bare at tilføje, at jeg synes, denne Betragtning ikke blot gælder den Kategori af Mennesker, dette Lovforslag omhandler, men mange andre, ogsaa Folk, som skattemæssigt staar for en pæn Indtægt, men som ingenting har at leve af nu, fordi de er slaaet ud af deres Virksomhed. De har ogsaa Børn at forsørge, mange af dem. Jeg kan endvidere sige, at jeg helt og fuldt deler den Kritik af Enkeltheder, som baade mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Skjerbæk, og Venstrepartiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, har rettet over for Lovforslaget. Jeg finder den fuldkomne berettiget, og jeg ønsker kun at understrege, at den Fordelingsplan, man havde fra Efteraaret eller fra tidligere Love, synes jeg udmærket godt kunde være anvendt her. Jeg er ganske enig i den Betragtning.

Men dernæst staar selve Spørgsmaalet tilbage, om det overhovedet er rigtigt at fremsætte et saadant Forslag som det, man her har fremsat, før visse andre Ting er gjort, og det har jeg ikke bare mine Tvivl om, men jeg er helt overbevist om, at det ikke er det. Dette er kun en lille Enkelthed i hele det økonomiske Virvar, vi eventuelt kommer ind i, og jeg tror ikke, Vejen at gaa nu er den at fortælle Befolkningen — for det er jo det, man gør her eller i hvert Fald fortæller visse Kredse af Befolkningen —, at de Vanskeligheder, som vil stige fra Uge til Uge for hele den danske Befolkning, skal imødegaas ad de Veje, som her er foreslaaet. Det tror jeg ikke symptomatisk er rigtigt at gøre nu — ingenlunde. — Det ærede Medlem Hr. Korsgaard taler saa højt, at det forstyrrer i alt Fald mig og sikkert ogsaa andre i denne Sal.

Der er ingen Tvivl om, at det er rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Strøm

har sagt, at dette bestemte Gode, Fedtstofferne, er for dyrt baade for denne Del af Befolkningen og for mange andre af Befolkningen, bortset fra de virkelig rige; det er rigtigt. Men hvis man nu sagde til sig selv: dette Hoved- og Grundspørgsmaal i Ernæringen, Spørgsmaalet om Fedtstofferne, er et Spørgsmaal, vi vil søge at ordne, er det saa rigtigt at gaa den Vej? Jeg siger nej. Der en anden Vej, som kan gaas uden Omkostninger for Skatteyderne, uden at gaa ud over berettigede Produktionsomkostninger, men som man er vejet tilbage for ustandselig og altsaa ogsaa er vejet tilbage for nu. Det er Mælken. Jeg maa nu sige, at Hensynet til Børnene vejer for mig meget mere end Hensynet til Aldersrentenyderne i denne Sammenhæng og i denne Situation, meget mere. Hvad der bliver af os, ved ingen. Det er muligt, vore Dage er talt, vi fortjener maaske heller ikke bedre. Men der skal leve et Danmark videre, og saa er det i hvert Fald Børnene, der skal føre dette videre, og de ganske unge, og saa skulde man maaske have stillet sig det Spørgsmaal, om vi ikke først og fremmest skal tænke paa vore Børn. Og da ved vi, at den eneste Erstatning og den Erstatning, der betyder noget, for de Fedtstoffer, det her drejer sig om, er den søde Mælk.

En Mand, som jeg i alle Henseender har umaadelig Agtelse for, hvis Evne til at se et Problem i hele dets Udstrækning jeg ikke kan vurdere højt nok, Harald Nielsen, har engang brugt det Billede, at naar man stod over for en Vanskelighed, saa havde det sig tit som med Tømmerflaadning, som jo foregaar i vore Nabolande. Tømmeret samlede sig op i store Mængder, og det hele saa haabløst ud, ingen Vegne kunde det komme, det var stoppet alt sammen. Det, det gjaldt om, var at finde Folk frem, der havde Evne til at finde de 3—4 Stokke, man skulde røre ved, og som altsaa ogsaa havde Mod nok til at gaa ud med Fare for deres eget Liv og røre ved disse Stokke, for hvis man rørte ved dem, begyndte det hele at glide af sig selv. Jeg vilde ønske, at man i denne Situation principielt vilde gaa netop den Vej at røre ved de Ting, der skal røres ved, og saa lade Tingene glide i Stedet for at tro paa, at man gennem Mærker og Kort og Centralisation kan sidde og regere Landet nu, for det kan man ikke.

Og med Hensyn til Mælken da er det, hvad jeg tit nok har hævdet — for det er ikke Bagklogskab —, en fuldkommen Skandale, at Danmark finder sig i det, der